

МЕНІ ДОДАТИ НІЧОГО ДО ЦЬОГО...

Невже остання це моя зима?
Невже наступної мені не бачить?
Надворі, в хаті й на душі пільма,
А я себе питаю: - Що це значить?

За настроєм таким стоїть війна,
Відчує кожен, хто зіткнеться з нею,
Нікому не приносить радості вона –
Ще не знайшли від неї панацеї.

Батьки пережили страшну війну,
Чи думалось, що і на нашу долю
Теж випаде війна, я не збагну
Чому? За що нам стільки горя й болю?

Такі думки в похмурі ці часи
Йдуть в голову вечірньою порою,
І морок непроглядний скрізь висить,
Здається, що мара іде з косою.

Чекатиму, коли прийде фінал,
Та як остання, то мені б хотілось:
Весна щоб, літо й осінь у журнал
По дев'яносто днів усі вмістились.

Невже за нами стільки вже гріхів,

Й перед людьми, не тільки перед Богом?
Що ще сказати – більш немає слів,
Мені додати нічого до цього...

Отак і жити буду до кінця
Без страху і докорів, потихеньку,
Аби не втратити свого лиця,
Візьму, як кажуть, та й сховаю в жменьку.

Так, зверху я почав сумним рядком,
Продовжив теж похмурими словами,
Та я виводив їх лише пером,
А муза, звісно, правила думками.

Не хочеться загадувати вперед,
Знайдіть того, кому набридло жити!
Життя – це благо, хоч не завжди й мед...
Поки живеш, старайся не тужити.

Дата написання вірша: 2022-12-13